

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 6997/06
22.11.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Љубодрага Пљакића, председника већа, Драгана Скока и Душанке Марјановић, чланова већа, са саветником Врховног суда Србије, Миланком Алкалај, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца "АА", кога заступа пуномоћник АБ, адвокат, против решења Министарства финансија - Пореске управе, Регионални центар Крагујевац, број: 01-47006-1-00284/2006-3 од 12.10.2006. године, у правној ствари инспекцијских мера, у нејавној седници већа, одржаној дана 22.11.2007. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца, изјављена против решења пореског инспектора Министарства финансија - Пореске управе, Регионалног центра у Крагујевцу, Филијале Нови Пазар, број: 12-470-1-00709/2006-080 од 13. 07. 2006. године, којим је тужиоцу забрањено обављање делатности за малопродајни објекат "ББ", у трајању од 15 дана, почев од 13. 07. 2006. до 27. 07. 2006. године.

Тужилац тужбом у управном спору, оспорава законитост решења туженог органа и наводи да је тужени орган погрешно и непотпуно утврдио чињенично стање и на основу тако погрешно утврђеног чињеничног стања погрешно применио закон на штету тужиоца и то одредбе члана 131. тачка 4. Закона о пореском поступку и пореској администрацији и предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган у одговору на тужбу наводи да у свему остаје при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предлаже да суд тужбу одбије као неосновану.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 39. став 1. Закона о управним споровима («Службени лист СРЈ», бр. 46/96), оценом навода у тужби, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба је неоснована.

Правилно је по оцени Врховног суда Србије одлучио тужени орган када је, у поступку у коме није било повреде правила поступка, одбио жалбу тужиоца налазећи да је законито поступио првостепени орган када је утврдио да су се стекли услови за доношење решења о забрани обављања делатности као у диспозитиву првостепеног решења. Ово стога, што је у поступку контроле неспорно утврђено да је порески обвезник издао фискални исечак у коме је погрешно унео пореску стопу од 8% уместо 18% за артикал «Вода Роса 0,51», што је у супротности са чланом 12. став 2. Закона о фискалним касама, због чега је првостепени орган нашао да су се стекли услови за примену члана 131. став 1. тачка 4. Закона о пореском поступку и пореској администрацији и ожалбеним решењем изрекао меру забране обављања делатности у трајању од 15 дана. При том је, о извршеној контроли и утврђеном чињеничном стању, сачињен записник број: 12-470-1-00709/2006-001 дана 07. 07. 2006. године, у којем су констатоване незаконитости и неправилности утврђене контролом, а које је жалилац оспорио у писаним примедбама на записник, поднетим у за то остављеном року. По оцени првостепеног органа изнетим примедбама жалилац није изнео нове чињенице, нити понудио нове доказе који би довели до промене утврђеног чињеничног стања, те је обавештењем сачињеним сагласно одредби члана 128. став 8. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, одговорио на примедбе жалиоца и ожалбеним решењем донетим 13. 07. 2006. године, наложио отклањање утврђених неправилности, као што је ближе наведено у диспозитиву тог решења.

Тужени орган је код оцене наводе жалбе нашао да су наводи неосновани, имајући у виду да је у конкретном случају обавеза утврђена сагласно наведеним законским одредбама и неспорно утврђеном чињеничном стању. Наиме, како је у поступку контроле неспорно утврђено да тужилац у наведеном продајном објекту не евидентира сваки појединачно остварени промет производа на закон прописан начин, из разлога што је уместо опште стопе од 18% за артикал «Вода Роса 0,51» на фискалном исечку исказао посебну стопу од 8%, чиме је поступио супротно одредби члана 12. став 2. Закона о фискалним касама и одредбама члана 23. Закона о ПДВ-у, којима је у ставу два прописано да се од 26. 07. 2005. године по посебној стопи од 8% опорезује вода за пиће осим флаширане по налажењу туженог органа

године, по поседној страни од 5% споразумје вода за пиће, осим флаширане, по налажењу туженог органа, правилно је првостепени орган утврдио да су се стекли услови за доношење решења о забрани обављања делатности тужиоца.

На основу изложеног, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је тужбу одбио као неосновану, одлучујући као у диспозитиву пресуде, на основу одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 22. 11. 2007. године, У. 6997/06

Записничар Председник већа – судија

Миланка Алкалај, с.р. Љубодраг Пљакић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

МЂ